

OP ELK MOMENT

BRENNA AUBREY

Brenna Aubrey
OP ELK MOMENT

Op elk moment

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Brenna Aubrey

Oorspronkelijke titel: *At Any Moment*

Omslagontwerp: Sara Hansen

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Michael Mandersloot

Eerste uitgave januari 2021

NUR 343

ISBN 9789403617718

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE HERKANSING

Respawns, herkansingen en wat games ons over het leven kunnen leren' - Gepost op de blog van Girl Geek

De katers van de eerste jaarlijkse DracoCon zijn vervaagd en de slaap is uit onze ogen verdwenen. We kijken nu des te meer uit naar de volgende Dragon Epoch-uitbreiding en de immer ongrijpbare verborgen quest ligt nog steeds buiten ons bereik. Ik grijp dit moment om er eens bij stil te staan dat sommige gamewaarheden ons, gamers, de harde, koude realiteit van het leven kunnen bijbrengen.

Klinkt een beetje raar, of niet? Je denkt waarschijnlijk dat Girl Geek nu toch echt haar gezonde verstand heeft verloren. Je gamet om stoom af te blazen, online tijd met je vrienden door te brengen en plezier te maken. Levenslessen, Girl Geek? Je spoot niet!

Maar stel je eens voor dat je een moeilijke quest te wachten staat, een naar het lijkt onmogelijke tegenstander treft, die je moet verslaan of een met valstrikken bezaaide grot waar je gewoon maar niet doorheen lijkt te kunnen komen. Als je personage eenmaal het loodje legt, wat doe je dan? Respawn!

Je verschijnt als een geest terug bij je beginpunt en na een minimale wachttijd zijn alle bezittingen en de gezondheid van je personage weer hersteld. Je onthoudt wat je hebt geleerd van je vorige ontmoeting met dat monster door wiens aanval je werd overvallen, of de val waar je intrapte, waardoor je aan een speer werd geregen en aan de muur werd vastgepind. Met toegenomen kennis ga je terug naar dat strijdpunt en misschien, na een paar - of een paar honderd - keer proberen, bereik je waar je op uit was.

Zou het niet geweldig zijn als het leven ook een respawn-knop had?

Oeps, heb je per ongeluk de waarheid tegen je vriendin gezegd

over hoe haar kont er in die nieuwe jeans uitziet? Of zelfs alleen maar op het gevreesde moment waarop ze je mening vroeg eens goed naar haar kont gekeken? Grote fout! Ik weet zeker dat je inmiddels de consequenties daarvan moet dragen. Maar als er een mogelijkheid was om op de respawn-knop te drukken, zou je naar die ene seconde terug kunnen gaan met de kennis dat één aarzeling, één tel om eens uitgebreid te kijken, ervoor zorgt dat je kop eraf wordt gebeten. Respawn-knop. 'Nee, schatje, je ziet er echt prachtig uit in die nieuwe spijkerbroek!' Lesje geleerd!

De mogelijkheid tot een herkansing is ook aantrekkelijk voor de serieuzere fouten in het leven. Waarom kunnen we niet respawnen nadat we het hebben verkloot, zodat we het opnieuw kunnen doen, zelfs als dat betekent dat we terugkomen als een geest in een maliënkost?

We mogen ons gelukkig prijzen dat onze geliefde Dragon Epoch geen gebruikmaakt van de hardcoremodus, die tot de gevreesde permanente dood leidt. Permadeath zou een behoorlijk deprimerende manier zijn om je spel te moeten beëindigen. Is je barbaarse huurmoordenaar met level 50 net doodgegaan? Dan kun je in het weiland lekker als een Vuur Magiër met level 1 opnieuw beginnen en narcissen plukken voor Generaal SylvanWood. Maar zelfs dan, in het ergste geval, kun je met een nieuw personage een frisse start maken en al je bagage dumpen.

Zou jij ook niet willen dat je op een knop kon drukken en gedeeltes van je leven opnieuw kon doen?

Op zoveel verschillende manieren maken we er al lerende vaak een puinhoop van. En terwijl we ons zonder die geweldige respawn-knop stuntelend een weg door het leven banen en die belangrijke levenslessen leren, maken we het bijna onmogelijk om de puinzooi die we gaandeweg creëren, op te ruimen.

Ik zou graag een respawn-knop willen voor het echte leven. Tijd voor een herkansing.

HOOFDSTUK 1

MIA

DIT WAS HET EEUWIG VOORTDURENDE VERHAAL OVER HOE IK MIJN LEVEN TOT HET UITERSTE VERKLOOTTE. Waarschijnlijk deed kanker ook een duit in het zakje, maar het was duidelijk al een puinzooi voordat die medische problemen ontstonden. Ik wilde dat ik de kanker de schuld kon geven, maar het was geen kanker in mijn hersenen. Nee, blijkbaar was er in mijn bovenkamer iets anders misgegaan, voordat ik kanker kreeg.

Ik had altijd geprobeerd een optimistisch persoon te zijn. Als het leven tegenzat, gaf ik een feestje. Afwezige vader? Zieke moeder? Torenhoge studiekosten? Ik organiseerde een veiling om mijn maagdelijkheid te verpatsen, zodat ik het geld dat ik nodig had bijeen kon rapen.

In het verleden lukte het me altijd om een klotesituatie op te lossen. Maar dit ... Dit ... Ik was er niet op voorbereid geweest en het had me omvergeblazen. Ik kon er absoluut niet helder over nadenken. We zaten midden in een vreselijke nachtmerrie en ik had geen *respawn*-knop. Afgaand op de lege, zombieachtige blik in Adams donkere ogen wist ik dat hij er ook een wenste.

Eindelijk was het na een afgrijselijk weekend maandagoch-

tend. We hadden allebei net ontdekt dat ik zwanger was en Adam had ook net gehoord van mijn kanker. Ik gluurde naar hem zonder mijn hoofd zijn kant op te draaien. Zijn ogen waren op de weg gericht, allebei zijn handen stevig om het witte, vinyl stuur van zijn klassieke Porsche geklemd. Hij kon niet zien dat ik hem bestudeerde, maar zijn stijve houding en de niet-aflattende focus waarmee hij normaal gesproken achter het stuur zat, vielen niet te ontkennen. Desondanks was hij duidelijk afgeleid. Zijn hersenen draaiden altijd op volle toeren, net zoals bij een van zijn computers. Ze gingen nooit uit en op dit moment stonden ze in de probleemoplossende modus.

Het punt was dat niet alle problemen opgelost konden worden, zelfs niet door een geniaal wonderkind.

‘Dus, ehm, ik wil dat je in de wachtkamer wacht ...’ zei ik.

Er trilde een spiertje doordat hij zijn kaken op elkaar klemde. ‘Ik heb een heleboel vragen voor de dokter.’

‘Maar ... hij gaat me onderzoeken en ...’

Belachelijk. Ik klonk niet goed wijs. Ik was meer dan uitgeput, maar de gedachte dat hij me zonder mijn shirt zou zien ... Nee. Gewoon nee.

Vanuit zijn ooghoek wierp hij een blik op me, waarschijnlijk om in te schatten of ik het meende of niet. Ik haalde diep adem en hoopte dat hij niet in de stemming was voor ruzie, want ik was dat in ieder geval niet.

Hij reed het parkeerterrein op en parkeerde de auto. Toen, voordat hij uitstapte, draaide hij zich naar me toe. ‘Laat me er alsjeblieft bij zijn. Ik zal wachten tot je uitgekleeft bent voordat ik de kamer in kom, maar ... ik zou er echt graag bij zijn.’

Lange tijd keek ik uit het raam. Het was niet meer dan eerlijk. Dit had ook invloed op zijn toekomst. ‘Oké, ik ...’

Hij nam mijn hand in de zijne. ‘Je hoeft het niet uit te leggen. Ik begrijp het. Maar dit is belangrijk. We moeten ervoor zorgen dat we alle feiten kennen, oké?’

Ik knikte. Toen sloeg ik mijn blik neer en slikte. Ik wist wat

‘alle feiten kennen’ betekende. Adam had een missie en dat was mij ervan overtuigen dat mijn beslissing om de zwangerschap te voldragen verkeerd was. Tuurlijk, hij had me verzekerd dat het mijn beslissing was, dat hij zou instemmen met wat ik uiteindelijk ook zou besluiten, maar ik was er nog steeds niet honderd procent zeker van dat hij zich er niet mee zou bemoeien en de hele situatie zou proberen te domineren zoals hij altijd deed. Ik ademde diep in.

Hij raakte mijn wang aan met een vederlichte streling van zijn vingers en draaide zich toen om en opende het portier. Voordat hij om de auto heen kon lopen om het mijne open te doen, zwaaide ik het portier al open en sprong de auto uit. Hij zei geen woord toen hij naar mijn kant kwam gelopen en gooide het portier achter me dicht.

‘Adam ...’

‘Ja?’

‘Dankjewel dat je er bent ... Maar ik wil dat je niets doet in een poging de boel over te nemen.’

Zijn lippen vertrokken tot een dunne streep, maar hij knikte. ‘Ik zal me gedragen. Beloofd.’

Ik kuste zijn wang en hij gaf me een flauw lachje. Hij pakte mijn hand beet en samen liepen we naar binnen.

Het verliep nog steeds ongemakkelijk tussen ons, maar beter dan het in maanden was geweest. We probeerden in ieder geval het hoofd koel te houden in deze ellendige wending in onze levens. De laatste paar dagen waren we steeds in elkaars gezelschap geweest en het verliep stroef, maar verder oké.

De spanning in die onderzoekskamer van de dokter was echter om te snijden.

Zodra dokter Metcalfe binnenkwam en vroeg mijn papieren gewaad te openen voor mijn onderzoek, wierp ik een onzekere blik in Adams richting. Hij boog zijn hoofd en focuste zich op zijn tablet. De dokter bekeek het litteken en de deuk waar het weefsel was verwijderd en meldde dat het ‘netjes

was genezen'. Toen voerde hij het gebruikelijke borstonderzoek uit.

'Last van gevoelige plekken?' vroeg hij.

Ik perste mijn lippen op elkaar en slikte de nerveuze prop in mijn keel weg. 'Ja, eerlijk gezegd wel.'

De dokter ging rechtop staan en ik herschikte het papieren geval om mezelf te bedekken. 'Welke borst?' vroeg hij.

'Allebei.'

'Op een specifieke plek?'

Ik schraapte mijn keel en vermeed Adams blik vanaf de andere kant van de kamer. 'Overal.'

De dokter keek me fronsend aan. 'Kun je ...'

'Ik ben zwanger,' flapte ik eruit voordat hij zijn zin kon afmaken.

Dokter Metcalfe zoog zijn onderlip in zijn mond en keek weer naar mijn dossier. 'Er staat hier niet ...'

'Ik heb het nog maar net ontdekt. Met een gewone zwangerschapstest.'

'En je laatste menstruatie was ...?'

Toen moest ik tot in detail vertellen dat ik al maanden niet had gemenstrueerd vanwege de hormoonbehandeling die ik had gehad. Hoe ik had gedacht dat het betekende dat ik geen risico liep om zwanger te worden.

Hij schudde zijn hoofd. 'Je kunt nog steeds ovuleren, zelfs met hormoontherapie.'

Ja, blijkbaar. Ik slikte een gefrustreerde snik weg en wreef over mijn voorhoofd.

Dokter Metcalfe leek over zijn tijdelijke verbijstering heen te zijn. 'Nou, dit betekent in ieder geval dat we niet zoals gepland met de chemotherapie kunnen starten.'

Vanuit mijn ooghoek zag ik Adam verstijven in zijn stoel. Hij schraapte zijn keel, stond op en kwam naar de onderzoekstafel. Ik trok het papieren gewaad strakker om me heen.

'Wat zijn haar opties?' vroeg Adam.

De dokter wierp een vluchtige blik op mij voordat hij antwoordde: 'Dat hangt ervan af of ze besluit de zwangerschap te beëindigen of niet.'

'Wat als ik dat niet doe?'

'Dan wachten we tot veertien weken ... Hoe ver zei je dat je was?'

'Zes weken,' antwoordde Adam. Ik wierp hem een blik toe. Blijkbaar had hij dat uitgevogeld. Godzijdank, want ik had geen idee.

De wenkbrauwen van de dokter schoten omhoog. 'Dat betekent op z'n minst een vertraging van acht weken.'

'Wat zijn de risico's van wachten?' wilde Adam weten. Zijn houding was stijf en hij keek naar de dokter alsof hij bezig was met een zakelijke onderhandeling. Het was bijna alsof ik er niet eens bij was.

'Met haar type en fase borstkanker zou ze - als ze nu zou kunnen starten, zonder deze complicatie en met de volledige chemobehandeling - vijftientig procent kans hebben het te overleven.'

De dokter had nu Adams volledige aandacht. Hij leek helemaal op te gaan in alles wat dokter Metcalfe zei. Zijn kaak verstrakte, duidelijk niet blij met die vijftientig procent die mij al bekend was.

'En nu? Als ze de zwangerschap voortzet en de chemotherapie uitstelt? Hoe verandert dat haar prognose?'

De dokter keek naar mij en ademde diep in. 'Dat is moeilijk te zeggen. Wil je een precies getal? Dat kan ik je niet geven. Wil je een ruwe schatting? Ze heeft een hormoongevoelige tumor en stelt niet alleen de behandeling uit, maar stelt haar borstweefsel ook bloot aan zwangerschapshormonen. Daarnaast, als ze in het tweede trimester chemo ondergaat, is dat met een minder agressief medicijn, een dat minder succesvol is bij haar type borstkanker. Op z'n hoogst zou ik zeggen vijftig procent kans om het te overleven.'

Mijn kaak klapte naar beneden, net als mijn hart, en mijn maag ook. Alles gebeurde in slow motion. Ik bevond me in een droom, onder water. Adam vuurde zo snel als de dokter kon antwoorden vragen op hem af en ik zakte dieper in mezelf weg. Hun gesprek echode in de verte. Ik knipperde met mijn ogen, probeerde de shock te onderdrukken, de boosheid, de hulpe-loosheid.

Nu is niet het beste moment mijn ingewanden eruit te kotsen.

Terwijl ze met elkaar praatten, liet ik me van de onderzoekstafel glijden en liep ik regelrecht op de wastafel af. Ik boog voorover en terwijl ik een zielige poging deed mijn witte, papieren 'jurk' bijeen te houden, draaide mijn maag zich om.

Toen ik eindelijk overeind kwam en mijn mond had gespoeld, viel ik bijna om van duizeligheid. Handen werden uitgestoken om me aan mijn schouders staande te houden. Ik leunde tegen een stevig lichaam dat me vanaf achteren ondersteunde. Zijn armen gleden om me heen en het voelde pijnlijk en lief. Ik zakte tegen hem aan, ontspande me, kalmeerde. Maar vanbinnen voelde alles gevoelig en prikkelbaar. Zijn aanraking deed pijn en troostte me tegelijkertijd.

'Gaat het?' fluisterde hij.

Ik kon niets zeggen. Ik vertrouwde mezelf daar niet genoeg voor. Ik haalde mijn schouders op.

'De dokter is weg. Je kunt je aankleden als je wilt. Had je nog vragen voor hem? Hij zei dat we in dat geval in zijn kantoor kunnen gaan zitten.'

Ik schudde mijn hoofd. Langzaam liet hij me los. Ik moest bijna huilen door het verlies van zijn armen om me heen. Ik had hem zo ontzettend gemist. En nu was hij terug, maar onder deze omstandigheden. Nauwelijks iets om te vieren. Er was die pijn die maar niet wilde weggaan, de pijn die ik iedere dag sinds we uit elkaar waren had gevoeld.

Ik slikte de emotie die in mijn keel opwelde weg. Hij was gespannen. Ik voelde het aan iedere spier toen hij zich om me

heen bewoog. Hij bereidde zich voor op een strijd. En hij ging ervan uit dat die gigantisch ging worden. Daar had hij geen ongelijk in.

Ik draaide me van de wastafel af, veegde mijn mond met de rug van mijn hand af en kwam in beweging om mijn gekke opgevulde bh en mijn T-shirt te pakken.

‘Kun je je even omdraaien, alsjeblieft?’ vroeg ik. Mijn stem klonk schor, hees. Met een onleesbare blik keek hij me aan. Het was een belachelijk verzoek, eerlijk gezegd. Hij had mijn naakte lichaam honderden keren gezien, het bijna net zo vaak aange-raakt. Mijn wangen gloeiden bij de herinnering daaraan en ik wendde mijn blik af.

Hij keerde zich om, pakte zijn tablet en begon er verwoed op te typen. Waarschijnlijk zocht hij een aantal termen op die de dokter had genoemd.

Ik trok het papier dat mijn torso bedekte weg en gluurde naar beneden, naar mijn borsten. De rechter was perfect, onaan-geroerd. De linker had een lelijk rood litteken en een bolvor-mige hap die eruit was genomen. Ik wierp een blik op zijn rug. Misschien zou hij de verminking walgelijk vinden. Hij had zijn waardering voor mijn borsten nooit verhuld. Ik trok mijn bh aan en haakte hem vast. Het was geen sexy bh, niet zo’n sexy kanten ding dat ik altijd graag droeg toen ik het geld ervoor had. Dit was eerder een oude vrouwen-bh. Stevig. Ondersteu-nend. Functioneel.

De kankerbehandeling had me langzaam maar zeker van mijn jeugd beroofd door de littekens op mijn lichaam, hormoontherapie en de gevreesde chemoborst, die dreigend boven me hing, als zo’n enorme draak die op de hoeken van antieke kaarten werd gekrabbeld. Over niet al te lange tijd zou ik net zo verschrompeld als mijn oma zijn en zelfs kaler dan zij.

Als het kind van een overlevende kankerpatiënt wist ik wat me te wachten stond met de chemo in het vooruitzicht. Ik had het mijn moeder allemaal zien doormaken. De gedachte daaraan

liet mijn maag zich omdraaien van afschuw. Misschien was wat dat betreft de zwangerschap onbewust mijn manier van het ultieme uitstelgedrag. Wetende wat ik wist, zou ik waarschijnlijk van het balkon af zijn gesprongen en allebei mijn benen hebben gebroken om het onvermijdelijke te kunnen uitstellen.

Nadat ik mijn shirt had aangetrokken draaide Adam zich om, sloot een app op zijn tablet en opende een andere. Het zag eruit als een kalender.

‘Je volgende afspraak is om één uur.’

Mijn hoofd schoot omhoog terwijl ik mijn tas pakte. ‘Volgende afspraak?’

‘De second opinion waarover we het hebben gehad. Je zult bij de balie wat papieren moeten ondertekenen om je dossier en testresultaten mee te krijgen.’

Ik tekende de papieren en de kopieën van mijn testuitslagen en dossier werden naar een USB-stick gekopieerd die Adam aan een van de medewerkers had gegeven. Toen ze hem teruggaven, griste ik de USB-stick voor zijn neus vandaan en stak het ding in mijn zak. Echt niet dat ik hem inzage gaf in foto's van mijn verminkte tiet. Nooit van mijn leven.

Aangezien Jordan, Adams playboy-beste vriend, de laatste tijd ‘hot dates’ voor Adam had geregeld, had Adam de hielen gelikt - en God kon alleen maar hopen dat er geen andere lichaamsdelen waren gelikt - van een paar modellen en actrices. En dan heb ik het nog niet eens over de zwerm stagiaires op het werk, die ik in mijn hoofd als ‘Adams groupies’ had bestempeld. Ze hadden de gewoonte om bij te houden wat hij droeg en een cijfer te geven voor hoe lekker hij er van dag tot dag uitzag. Het was een ware hel om bij hen in de buurt te zitten en dagelijks naar die shit te moeten luisteren terwijl ik probeerde het te negeren.

Niet dat ik dacht dat hij ooit een van die vrouwen zou daten. Ze waren nauwelijks achttien of negentien. Maar ze hadden wel perfecte lichamen en ik wist zeker dat bij geen van hen een hap

uit de linkerborst was genomen. Ook zou geen van hen binnenkort kaler dan kapitein Jean-Luc Picard van de *Enterprise* zijn.

Ik betrapte Adam er een paar keer op dat hij naar me keek. Nou, het was meer dat ik *voelde* dat hij naar me keek. Adams donkere ogen hadden de neiging die van jou als een magneet naar de zijne te trekken.

‘Wat?’ zei ik uiteindelijk.

Hij schudde zijn hoofd, ontgrendelde de auto en opende het portier voor me. Geduldig wachtte hij tot ik instapte.

Ik bleef staan, sloeg mijn armen over elkaar en richtte me op hem. ‘Je bent iets van plan.’

Hij fronste. ‘Waarom denk je dat?’

‘Behalve het feit dat je *altijd* iets van plan bent, heb je de prognosecijfers van dokter Metcalfe nog niet genoemd.’

Hij plaatste zijn arm op de bovenkant van het geopende portier en keek me aan. Hij keek *echt* naar me, op die manier die meestal intimiderend voelde. ‘Wat valt er te zeggen, Mia?’ Toen ademde hij diep in en wendde zijn blik af. ‘Die cijfers spreken voor zich. Je bent een intelligente vrouw. En hopelijk word je oncoloog. Als jij in de schoenen van je dokter had gestaan, wat zou *jij* je patiënt dan hebben geadviseerd?’

Plotseling leek het een beetje moeilijker om te ademen, alsof er een band rond mijn borst was gespannen. In plaats van antwoord te geven, liet ik mijn armen langs mijn zij vallen en me in de passagiersstoel zakken. Zachtjes sloot Adam het portier voor me en hij liep naar de linkerkant van de auto om achter het stuur plaats te nemen. Ik boog mijn hoofd en wreef over mijn slapen vanwege een hoofdpijn die ik voelde opkomen. Zijn gebruik van het woord ‘hopelijk’ was me niet ontgaan. De kans was groot dat als ik de zwangerschap voortzette, ik in de nabije toekomst niet aan mijn studie geneeskunde zou beginnen.

Hij startte de auto niet, zat daar simpelweg en keek naar me. Ik duwde me dieper de stoel in en zuchtte terwijl ik hem

aankeek. Ik schudde mijn hoofd. 'Ik kan dit niet. Hij is één mening, één schatting. Misschien klopt het getal dat hij noemde niet eens.'

Een poosje staarden we elkaar aan, het ongemakkelijke ver voorbij. Ik wilde dat hij contact met me zocht, me omhelsde. En het gekke was ... Als ik zo graag wilde dat hij me vasthield, waarom vroeg ik dat dan niet, of beter, ik kon naar voren leunen en hem in mijn armen nemen? Ik slikte en knipperde met mijn prikkende ogen.

'Ik moet even een stop bij kantoor maken om wat spullen op te halen,' zei hij.

'Ga je niet naar je werk vandaag?'

Hij schonk me een blik alsof ik niet goed bij mijn hoofd was dat ik het zelfs maar vroeg en ging recht zitten om de auto te starten.

Twintig minuten later, op het bedrijventerrein van Draco Multimedia, Adams bedrijf, deed ik het raampje van de auto naar beneden en zei dat ik in de auto zou wachten terwijl hij binnen zijn spullen ging halen. Hij beloofde me dat hij niet langer dan tien of vijftien minuten zou wegblijven, maar ik wist wel beter, want zijn secretaresse zou hem staande houden om wat papieren te tekenen, of er zou iemand bellen, of hij zou onderweg naar zijn kantoor een keer of vijf worden aangesproken. Ik had met hem mee kunnen gaan, maar ik wilde die ongemakkelijke terugkeer naar het werk vermijden. De vrijdag ervoor had ik in alle haast en zonder enige uitleg mijn bureau leeggeruimd, terwijl Mac, mijn leidinggevende, en de stagiaires waarmee ik werkte me met open mond hadden aangehaapt. Maar dat had me niets geïnteresseerd. Het enige waar ik op dat moment aan had kunnen denken was de zwangerschapstest die ik net had gedaan en de daaropvolgende boze confrontatie met Adam in zijn kantoor.

Ik speelde een spelletje op mijn mobiel, om te voorkomen dat ik ging zitten nadenken over alles wat er gebeurde. Ik had

het hele weekend al veel te veel nagedacht en begon er hondsmoe en kotsmisselijk van te worden.

Het spelletje werd echter onderbroken doordat Heath, mijn huisgenoot en beste vriend, me appte.

Hoi, ben je goed bij je doktersafspraak aangekomen?

Ik typte mijn reactie. **Ja, onderweg naar de 2e afspraak.**

Alleen?

Nee. A is bij me.

Oké. Ik ben hier als je thuiskomt.

Precies zoals hij had beloofd en in tegenstelling tot mijn verwachting kwam Adam zo'n vijftien minuten later terug, zijn laptop tas hing over zijn brede schouder. Hij stapte in en we reden naar de volgende afspraak.

De tweede dokter bevond zich in een of ander slijk medisch gebouw in Newport Beach, vlak naast Hoag Hospital. Het is deels een countryclub, deels een medische kliniek voor de rijken en soms zelfs voor bekendheden. Adams zoektocht naar 'de beste' in Orange County moet hem hierheen hebben geleid.

Nadat ze twintig minuten de tijd had genomen om mijn testuitslagen en dossier op de USB-stick door te ploegen, keek de arts met een grimas naar me op. Haar voorspellingen waren niet zo goed als die van dokter Metcalfe.

Minder dan vijftig procent als ik de zwangerschap doorzette. Ze was doodserius en drong erop aan deze koers niet te bewandelen.

'Ik raad sterk aan de zwangerschap te beëindigen en onmiddellijk met chemotherapie te starten.'

Dat was het moment dat ik, ineengezakt op haar slijke onderzoekstafel, de tranen in mijn ogen voelde opkomen. Ik trof Adams blik. Zijn gezicht stond koud, onbewogen. Ik stelde me voor dat hij tegen me zei: 'Ik zie het toch.' Ik keek weg en knipperde met mijn ogen, niet in staat adem te halen.

De hele wereld om me heen leek in te storten.

HOOFDSTUK 2

ADAM

IK BESTUDEERDE EMILIA NAUWLETTEND TERWIJL DE DOKTER HAAR PROGNOSE UITSPRAK. Moedig probeerde ze de emotionele reactie te verbergen, terwijl ik wist dat die zich onder de oppervlakte bevond. De dokter excuseerde zich en ik stond op om naar de onderzoekstafel te lopen, waarop ze zat. Ze keek niet op en verroerde geen spier. Haar ogen waren gefixeerd op een punt ergens in de verte, haar gedachten ver bij het hier en nu vandaan.

Ik slikte en voelde hoe het oude vertrouwde schuldgevoel me bijna verstikte, maar noodgedwongen schoof ik het opzij. Ik kon mijn emoties niet in de weg laten zitten, niet nu. Dit was een cruciale periode en we moesten snel handelen. Mijn enige zorg was Emilia's gezondheid, dat ze in leven bleef. Al het andere kon later worden opgepakt, als ze weer gezond was. Hopelijk waren er tegen die tijd genoeg stukjes van ons over om op te pakken en weer tot een geheel te maken.

Tot de God waar ik niet echt in geloofde bad ik dat ze zou luisteren naar wat de artsen haar vandaag hadden verteld. Nu ik enigszins over de eerste schok heen was van de ontdekking dat ze niet alleen zwanger was maar ook kanker had, had ik de tijd

genomen om de manier waarop ik dit had aangepakt te analyseren. Mijn conclusie was dat ik alles wat ik had gedaan precies tegenovergesteld had moeten doen.

Dus had ik het hele weekend strategieën doorgedacht en een plan bedacht. Deze doktersbezoeken waren onderdeel van dat plan. Ik hoopte, meer dan ik wist, dat ze het medisch advies zou opvolgen. Emilia was een heel verstandige vrouw, maar op dit moment werd ze puur door emoties gestuurd. Sinds onze ruzie van zaterdagochtend, over de noodzaak de zwangerschap af te breken en haar vastberaden weigering dat te doen, had ik besloten het los te laten en er voor haar te zijn. We hadden het onderwerp niet meer ter sprake gebracht, want ik was bang dat hoe meer discussies we erover zouden hebben, hoe meer ze haar hakken in het zand zou zetten.

Ik hoopte dat ze naar het doktersadvies zou luisteren, maar als ze dat niet zou doen, zou ik niet opgeven. Ik zou iets of iemand vinden waar ze *wel* naar zou luisteren. Daarom had ik een plan B bedacht.

Emilia was stil toen we terug naar de parkeerplaats liepen. Ik opende het portier voor haar en ze stapte in, haar schouders gebogen. Toen ik achter het stuur ging zitten, zat ze recht voor zich uit te staren. Ik stak mijn arm uit en nam haar hand in mijn handen. Hij voelde koud en levenloos aan en ze beantwoordde de aanraking niet toen ik mijn hand om die van haar vouwde.

‘Mia,’ zei ik zachtjes. ‘Gaat het wel met je?’

Ze knipperde. ‘Wat denk je zelf?’

‘Het spijt me.’

‘Het is niet jouw schuld.’ Ze begroef haar gezicht in haar handen en lachte verbitterd. ‘Ik durf te wedden dat je wenste dat je met dat model van Jordan had aangepapt in plaats van met mij de koffer in te duiken.’

Ik trok haar in mijn armen en ze legde haar hoofd op mijn schouder. ‘Nu zit je gewoon onzin uit te kramen.’

Ze greep mijn schouder beet en hield me tegen zich aan getrokken. ‘Adam, het spijt me.’

‘Ik wil niet dat je je verontschuldigt. Het enige wat ik wil is dat je de best mogelijke kans krijgt.’

Nadat we elkaar in een lange stilte hadden vastgehouden, vroeg ze zachtjes: ‘Kun je me naar huis brengen?’

Ik aarzelde. Naar huis brengen. Voor mij was haar thuis mijn huis, waar we samen hadden gewoond tot we twee maanden geleden uit elkaar gingen. Het deed pijn om te beseffen dat voor haar ‘naar huis’ het appartement van Heath betekende. Ik gaf haar een kusje op haar wang en maakte me los.

Ik startte de auto, met de bedoeling mijn plan B in werking te stellen, maar daar hoorde niet bij dat ik haar naar Heaths appartement bracht.

Tegen de tijd dat ik op de snelweg reed, dommelde ze naast me in slaap, godzijldank. Ik wist dat ze uitgeput was. Ik hield het dak dicht om zo weinig mogelijk wind in de auto te hebben, zodat dat haar niet wakker zou houden. De laatste tijd had ze niet genoeg geslapen. Haar hoofd rolde naar voren en het enige wat ik kon zien was zo’n rare witte pluk. Recent had ze haar haren gebleekt en vervolgens in alle kleuren van de regenboog geverfd, zodat haar haarkleur paste bij haar elfenkostuum voor het gekostumeerde werknemersfeest tijdens onze conventie in Las Vegas. De haarverf was permanent, waarschijnlijk omdat ze had gedacht dat het binnenkort zou uitvallen door de chemotherapie die ze deze week zou moeten starten. Ze zag eruit als een vervaagde punkrocker uit de jaren negentig.

Ik nam de lange route, zodat ze pas wakker begon te worden toen ik de snelweg afreed. In plaats van rechtstreeks naar Heaths appartement op Chapman Avenue te rijden, sloeg ik rechtsaf richting North Tustin, waar het huis van mijn oom stond.

Ze knipperde met haar ogen toen ze wakker werd. ‘Waarom gaan we naar Peters huis?’ vroeg ze slaperig.

Toen ik geen antwoord gaf, keek ze naar me en drong het tot haar door. Ze rechtte haar rug. ‘Adam, stop de auto.’

In plaats daarvan schakelde ik, drukte het gaspedaal in en reed de heuvel op richting de middelbare school.

‘Adam,’ uitte ze met opeengeklemd kaken.

‘Je zult het haar toch een keer moeten vertellen.’

Ze siste tussen haar tanden door, alsof ik haar zojuist een stomp in haar maag had gegeven. ‘Stop. De. Fucking. Auto.’

We waren nog zo’n twee straten bij Peters huis vandaan. Ik stopte langs het dichtstbijzijnde trottoir en zette de motor uit. Ik aarzelde en staarde door de voorruit, mijn vingers strak om het stuur geklemd. Emilia zat stijfjes naast me, ziedend. Ik was bereid geweest haar boosheid te riskeren, want als Kim de enige was die haar wat gezond verstand kon bijbrengen, dan was zij mijn geheime wapen. Op dit punt was ik bereid alles te doen wat nodig was. Zo wanhopig was ik.

Ik wachtte tot ze op adem kwam, haar wangen nog bleker dan normaal, haar knokkels wit doordat ze de randen van haar stoel vastklemde.

Ik nam mijn handen van het stuur en bestudeerde haar nauwlettend.

‘Mia ... Ze is je moeder. Je moet het haar vertellen.’

Ze drukte de muis van haar trillende hand tegen haar voorhoofd. ‘Ik *moet* helemaal niets.’

Ik nam een diepe, kalmerende hap lucht en staarde uit het raam in een poging mezelf te beheersen.

Ze verschoof in haar stoel. ‘Breng me naar Heaths appartement, alsjeblieft.’

Na een lange stilte draaide ze zich mijn kant op om me verwachtingsvol aan te kijken.

‘Ik zal je naar Heath brengen onder één voorwaarde. Eerst luister je naar wat ik te zeggen heb.’

Haar kaak verstrakte en ontspande zich toen weer. Uiteindelijk knikte ze, haar ogen vermeden de mijne.

‘Ik herinner me die keer, toen we alleen nog maar online vrienden waren, dat ik tot zes uur ’s ochtends met je opbleef, de nacht dat je ontdekte dat je moeder kanker had. Weet je dat nog?’

Ze beet op haar lip. ‘Natuurlijk.’

‘Ik weet hoe moeilijk dat voor je was. Ik weet ook dat je haar nu probeert te beschermen ...’

‘Doe niet net of dit over mij gaat. *Jij* bent boos op me omdat ik het tegen niemand van jullie heb verteld, maar wat jij moet begrijpen ...’

Ik stak mijn hand op om haar te onderbreken. ‘We hebben het nu niet over mij. We hebben het over je moeder. Ze heeft het recht het te weten. Ze heeft het recht je bij te staan, je te helpen. Je zult mensen nodig hebben. Dat is waarschijnlijk verdomd moeilijk om toe te geven.’

Met een trillende hand wreef ze over haar voorhoofd. ‘Ik weet dat ik haar ... Maar ... ik ... God, ik weet nog hoe ik me voelde toen ze het me vertelde. Ik weet nog hoe het voelde om de hulpeloze aan de zijlijn te zijn, niet in staat ook maar een verdomd iets te kunnen doen. Het was het ergste wat ik in mijn leven heb moeten meemaken en ik wilde haar dat besparen,’ ze keek me aan, ‘en jou ook.’

Ik beet op mijn tong om de geïrriteerde reactie daar te houden waar het hoorde, onuitgesproken in mijn mond. *Want het ontdekken op de manier waarop ik dat deed was zo veel beter dan dat je het me vertelde.*

Haar ogen werden groot. Blijkbaar zag ze wat ik dacht en ik vervloekte mezelf dat ik mijn gedachten niet beter wist te verbergen. Daar was ik juist altijd zo goed in.

Ze haalde diep adem. ‘Ik weet dat het ook mijn eigen lafheid was. Ik kan niet uitleggen wat er door mijn hoofd ging, want het klinkt zo belachelijk. Het begon als iets kleins. Eerst een vermoeden, een biopsie. Maar toen volgde de diagnose en ik ... Het was alsof ik jullie allemaal teleurstelde door kanker te krij-

gen. Wij hadden daarvoor al allerlei problemen en toen dit ... Ik dacht dat het definitief het eind van ons zou betekenen. Ik was goed beschadigd.'

Verrast liet ik mijn adem ontsnappen, maar ik zei niets. Ze slikte, voordat ze een nerveuze blik mijn kant op wierp en verderging.

'Ik weet dat het klinkt als stomme smoesjes.'

'Ja, het zijn smoesjes,' reageerde ik zachtjes. 'Er is nooit een goed moment voor ellende in je leven. Maar om iedereen buiten te sluiten? *Dat* is hoe je het erger maakt voor iedereen om je heen, en voor jezelf. Want door dat te doen, maakte je ons meer dan hulpeloos. En of je het nu wilt toegeven of niet, jij hebt ... Onze. Hulp. Nodig.'

Ze zuchtte. 'Ik dacht dat het een snelle operatie en wat bestralingen zouden zijn. Dus ik dacht dat het niet echt nodig was om anderen ermee lastig te vallen ...'

Ik trok een nors gezicht. *Fucking kanker* en ze wilde ons 'niet lastigvallen'?

'Laten we niet blijven hangen in wat achter ons ligt, oké? Gebeurd is gebeurd. Laten we het over vandaag hebben. Over nu. Je moeder moet het weten. En ze verdient het om het van jou te horen.' *Net zoals ik dat verdiende ...*

Ze schudde haar hoofd. 'Ga me dit niet opdringen.'

'Dat doe ik ook niet. Maar ... zie het op deze manier: wat als ze jou nooit over haar kanker had verteld? Jij was weg vanwege je studie. Ze had het zonder enig probleem maanden voor je verborgen kunnen houden. Hoe zou jij je hebben gevoeld als je tot de ontdekking kwam dat ze dat allemaal alleen had moeten doorstaan? Want ze *gaat* er uiteindelijk achter komen. Je kunt het niet voor altijd voor haar verbergen. Alsjeblieft, Mia.'

Ze drukte haar handpalmen tegen haar ogen en begon te snikken, haar hele lichaam schokte. 'Ik ben bang, Adam! Oké? Ik weet niet wat ik moeilijker vind om haar te vertellen, over de kanker of de zwangerschap.'

Ik reikte naar haar en trok een hand bij haar gezicht weg om hem in mijn hand te nemen. Mijn vingers sloten zich om de hare. 'Ik ben bij je. Ik zal je helpen.'

Een lang moment zat ze stil, was ze bewegingloos. Met gebogen hoofd ademde ze diep in en knikte uiteindelijk. 'Oké,' fluisterde ze en haar hand verstrakte om die van mij.

Na een poosje trok ik langzaam mijn hand los en startte de auto weer. Een paar minuten later parkeerde ik op de oprit. Kim was een dag langer gebleven, nadat ik haar gisteren had gebeld en haar dat had gevraagd. Heath zou zo ook komen. Dit was Emilia's interventie.

HOOFDSTUK 3

MIA

LANGZAAM STAPTE IK UIT DE AUTO, MIJN SPIEREN STIJF VAN ergernis. Adam was erop voorbereid om dit aan te pakken op dezelfde autoritaire manier waarop hij de meeste zaken aanpakte, tot hij gehoor had gegeven aan mijn smeekbedes om de auto aan de kant te zetten. Ik was echter niet voorbereid geweest op zijn kalme, verstandelijke argumenten. Zijn zachte smeekbedes. Dat was anders ...

Ik verzamelde moed, terwijl mijn hart wild tekeering. Adam aarzelde, kwam dichterbij. Ik staarde naar de rode voordeur van Peters huis, in de wetenschap dat mijn moeder binnen was en ik op het punt stond een bom te droppen, terwijl zij net een nieuwe liefde had gevonden en het leven haar weer toe leek te lachen. 'Geef me een minuutje,' mompelde ik.

Hij bleef staan, keek weg en stak zijn handen in zijn zakken. 'Neem alle tijd die je nodig hebt.'

Adam had een punt. Het was tijd om het mijn moeder te vertellen. Ik had erover gepiekerd wanneer ik haar kon inlichten en ik had het steeds uitgesteld. Ik kon het maar beter in een snelle, pijnlijke klap achter de rug hebben.

Een zwaar gewicht drukte op mijn maag en alles in mijn

borstkas verkrampde toen ik knikte en hij richting de voordeur liep. Wezenloos volgde ik hem het trapje op. Hij opende de deur zonder te kloppen - zoals hij altijd deed - en riep naar binnen: 'Hoi, we zijn er.'

Mam was de eerste die ik zag en Adam stapte opzij zodat ze me kon begroeten. Stevig klemde ze haar armen om mijn nek. Aan haar gezicht kon ik merken dat ze het niet wist. Haar uitdrukking was overschaduwd door een onzekere ongerustheid. Ik ging ervan uit dat ik wist hoe haar gezicht eruitzag als ze op de hoogte was van de diagnose. Ik had dat gezicht duizenden keren voor me gezien toen ik me voorstelde dat ik het haar vertelde. In mijn eigen hoofd kwam ik nooit verder dan de eerste twee woorden voordat ik volledig instortte bij de gedachte dat ik haar daardoor zou verwoesten.

Ik wist hoe dat twee jaar geleden had gevoeld, toen zij haar diagnose had gekregen. Het had me kapotgemaakt en mam was zelf nog maar recent kankervrij verklaard. Wat als de stress van mijn diagnose haar weer ziek zou maken?

Ik maakte me van haar los, niet in staat haar in de ogen te kijken. Ze legde haar handen op mijn wangen. 'Mia,' zei ze zachtjes, 'wat het ook is, we komen er wel doorheen, oké? Ik ben er voor je.'

Nu keek ik wel in haar bruine ogen, die zo veel op die van mij leken, en ik kon het niet meer binnen houden. Ik begon te huilen. Alweer.

Haar armen gleden om me heen. We waren inmiddels alleen in de keuken. Adam was weggegaan. Ik duwde mijn gezicht in mijn moeders schouder en probeerde mijn gehuil zo goed als ik kon te smoren, maar ik schokte zo hard dat ik niet eens een logische gedachte kon formuleren, laat staan mezelf onder controle houden.

'Ssst,' suste ze me en streekte mijn haar zoals ze deed toen ik een klein meisje was.

Ze leidde me de woonkamer in, waar Adam en Peter in

stoelen tegenover ons zaten. Mam nam me met zich mee naar de bank. Op de een of andere manier dwong de aanwezigheid van anderen me om mezelf bijeen te rapen en te stoppen met janken als een baby. Adam stond op, pakte een doos tissues en zette hem op de salontafel voor me. Ik griste er een handvol uit en veegde mijn gezicht af.

‘Adam, misschien moet we hen alleen laten,’ merkte Peter zachtjes op.

‘Nee,’ zei ik eindelijk met bevende stem. ‘Het is al goed. Je moet erbij zijn, voor haar.’

Ik draaide me naar mijn moeder, die haar wenkbrauwen had opgetrokken bij mijn woorden. Ik legde mijn beide handen op haar schouders, snifte en rechtte die van mezelf, in een poging de kracht te vinden die vreselijke woorden uit te spreken. ‘Ik ... Eh ...’ begon ik met trillende stem. Ik schraapte mijn keel. ‘Ik heb kanker, mam.’

In eerste instantie reageerde mijn moeder niet. Toen, zo’n drie tellen later, keek ze alsof er iemand met een stalen laars op haar voet had gestampt en ze probeerde geen reactie te laten zien.

Ik ademde dus diep in en praatte verder. ‘Het, eh, is borstkanker, fase twee, in mijn linkerborst. Ik had een borstbesparende operatie in oktober en hormoontherapie en, eh, ik moet met chemo beginnen.’

Mijn moeders lippen verdwenen in haar mond en ik zag dat ze haar uiterste best deed niet te huilen. Ze probeerde hetzelfde als wat ik had gedaan toen zij mij over haar diagnose inlichtte.

Eindelijk, nadat ze zich een minuut had geprobeerd in te houden, brak ze. ‘O God, liefje,’ zei ze en trok me in haar armen, dicht tegen zich aan. Niemand begreep de weg die een kankerpatiënt te gaan had zo goed als iemand die kanker had overleefd. Mijn moeder kende onmiddellijk iedere kwelling die me te wachten stond.

Bijna iedere kwelling.

‘Waarom heb je het me niet verteld?’ vroeg ze op afgemeten toon.

‘Ik heb het niemand verteld.’

‘Zelfs Adam niet?’ wilde ze weten terwijl ze zich losmaakte en naar hem keek.

Dat was het moment dat ik me voor het eerst smerig voelde. Ik had gedacht dat ik sterk voor hen was. Ik had gedacht dat ik ervoor koos mijn strijd dapper aan te gaan - een strijd die alleen ik kon strijden - zonder hen tot last te zijn.

Dit was het eerste moment waarop ik beseftte hoe egoïstisch ik was geweest.

Ik leunde achterover en keek naar Adam. Zijn gezicht stond uitdrukkingloos, maar zijn ogen waren gevuld met beschuldigingen en pijn. Ik keek weer naar mijn moeder. ‘Ik heb het alleen Heath verteld.’

Mijn moeder schudde haar hoofd in onbegrip. Een miljoen redenen kwamen op in mijn hoofd. Ik was bang. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik was in de war. Ik wilde sterk zijn. Ik wilde op mijn eigen manier tegen de kanker vechten.

Maar iedere reden stelde niets voor, was betekenisloos voor de mensen die van me hielden.

‘Dus je liet Heath dit voor ons verbergen? O, Mia, dat kon je toch niet van hem vragen? Maar ...’ Ze legde haar hand op mijn arm, schudde aan mijn schouder zodat ik weer naar haar zou kijken. ‘Nu is niet het moment om te bespreken hoe je het hebt aangepakt. Nu gaan we het hebben over wat er als volgt komt. Wanneer start je met je chemo? En waar?’

Ik rechtte mijn rug, trok me van haar los. Mijn ogen bleven op haar gefixeerd. Ik kon de blik die me vanaf de andere kant van de kamer vastpinde niet ontmoeten. Dit was waar hij op had gerekend. Hij wist dat het mijn hart zou breken als ik mijn moeder moest vertellen dat ik chemo ging weigeren. Ik klemde mijn kiezen op elkaar en probeer die bittere pil weg te slikken.

‘Kim, er is een complicatie,’ zei Adam op rustige toon. ‘Mia

kan deze week niet met chemo starten omdat ze zwanger is.' Ik sloot mijn ogen, vooral om mijn moeders reactie te blokkeren. Maar ik was zo'n lafaard, omdat ik opgelucht was dat Adam het voor me had uitgesproken. Ik kon wel voor zijn voeten neervallen uit dankbaarheid.

Mijn moeders hoofd schoot terug naar mij. Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar, blijkbaar niet in staat de woorden te vinden, sloot ze haar mond weer. Haar gezicht werd net zo wit als de muur achter haar.

De deurbel ging en Adam stond op om open te doen. Snel liep hij de hal in. Peter leunde naar voren. 'Kim, zal ik wat water voor je halen?'

Ze schudde fel haar hoofd en hij leunde weer achterover, haar aandachtig in de gaten houdend. Mam keerde zich weer tot mij, haar mond hing weer open, zoals een vis op het droge naar lucht hapte.

Adam kwam terug de kamer in met Heath, die onmiddellijk naar mijn moeder liep. Ze stond op en sprong praktisch in zijn armen. Ze trok hem dicht tegen zich aan en huilde tegen zijn schouder. Adam moest Heath hebben gezegd te komen. Nu besefte ik dat ik eerder gelijk had gehad, toen ik tegen Adam had gezegd dat ik wist dat hij iets van plan was. Hij had deze ontmoeting geregeld, zodat ze met z'n allen bij elkaar konden gaan zitten om mij te vertellen wat ik moest doen. Ik wierp hem een blik toe, maar werd afgeleid door mijn moeders gesnik.

Ik keek naar ze, met het gevoel alsof een mes dwars door mijn borstbeen had gesneden. Een golf van misselijkheid spoelde door me heen en mijn maag protesteerde. Ik slikte de bittere gal achter in mijn strot terug.

Mam stapte eindelijk bij Heath vandaan en schoof een stukje opzij op de bank, zodat hij aan het andere eind kon gaan zitten. Toen draaide ze zich naar mij terwijl ze haar gezicht met de rug van haar hand afveegde. Heath leunde voorover, pakte een paar tissues en gaf ze aan haar. Ze wreef over haar ogen. Zonder naar

mij te kijken zei ze: ‘Heath, het spijt me dat ik met kerst zo boos op je was toen je me niet wilde vertellen wat er met Mia aan de hand was. Dit moet een onmogelijke situatie voor je zijn geweest.’

Heath legde een hand op mams rug en zei geen woord. Hij zag eruit alsof hij ook ieder moment in tranen kon uitbarsten. Ik drukte de muis van mijn handen tegen mijn ogen, alsof ik zo mijn eigen tranen kon tegenhouden.

‘Wil je het hebben over wat je gaat doen?’ vroeg mijn moeder.

Ik was te zeer een schijterd om mijn handen voor mijn ogen vandaan te halen. Na minuten van stilte mompelde ik: ‘Ik weet wat ik wil doen.’ Ik ademde diep in, liet mijn handen vallen en ging rechtop zitten. Ik keek naar Adam. Hij zat zo stil als een standbeeld, net zo onbewogen en ondoorgrondelijk als hij vandaag in het kantoor van de arts was geweest. ‘Maar dat betekent dat ik de chemo niet ga doen.’

Mam pakte mijn hand, trok hem in haar schoot en klemde hem vast. ‘Mia, je hebt de chemo nodig.’

Ik ademde beverig uit en schudde mijn hoofd. Ik kon het niet zeggen. Ik kon haar niet vertellen dat haar dochter ervoor koos af te zien van de behandeling. Vanuit mijn ooghoek zag ik Adam overeind komen en met zijn rug naar de kamer gedraaid stijf uit het raam staan staren. Ik bestudeerde zijn gespannen schouders.

‘Mam, wat als jij ervoor had gekozen mij niet te krijgen? Ik kan dit.’

Mijn moeders mond zakte open. ‘Mijn omstandigheden waren compleet anders. Ik vocht niet voor mijn leven, Mia. Je kunt jezelf niet met mij vergelijken!’

‘Misschien kan ik nooit meer een baby krijgen, na de chemo ...’

‘Is dat het waard je leven voor op te geven? Een volwaardig leven? Je bent tweeëntwintig jaar, zelf nog een baby!’

Ik opende mijn mond om te reageren, maar ze onderbrak me door me zo stevig bij mijn schouder beet te pakken dat het leek alsof ze zelf voor haar leven vreesde. 'Je hebt je hele toekomst nog voor je, je wilt medicijnen studeren. Je gaat arts worden en levens redden. Maar op dit moment heb je één leven dat het belangrijkste is om te redden. Dat van *jou*.'

Zwoegend probeerde ik adem te halen. Het voelde alsof er kilo's en kilo's staal op mijn borstkas drukten. Dit was een nachtmerrie. Ze wilden allemaal hetzelfde. Niemand, helemaal niemand, begrijpt mijn kant van de situatie. Dat er een leven was - een toekomstig *kind* - dat in me groeide. Een kind dat een kans verdiende om te leven.

Toen klonk er een andere stem, een fluistering in mijn hoofd. Verdiende *ik* ook niet de beste kans om te blijven leven?

Voor de diagnose, voor het telefoontje van de arts, was ik dolgelukkig. Ik wachtte op reacties van de universiteiten waar ik me had aangemeld voor geneeskunde, ik was aangenomen op de universiteit die mijn eerste keus was en ik had een geweldige man die van me hield en die ik net zo liefhad. Het pijnlijke gevoel van verlies verspreidde zich weer door mijn borst. Het was de afgelopen paar maanden net zozeer onderdeel van mijn dagelijkse leven geweest als de eindeloze bloedonderzoeken en de zware medicijnen die ik genoodzaakt was in mijn lijf te stoppen. En wat voor me lag was nog erger.

'Is het echt zo erg dat ik geloof dat mijn kind het recht heeft om te leven?' zei ik met een klein stemmetje.

Als versteend keek mijn moeder me aan. Toen raakte ze mijn wang aan. 'Nee, liefje, dat is helemaal niet erg. Maar ik moet je smeken te denken aan het recht van *mijn* kind om te blijven leven en dat van het jouwe op te geven. Offer *mijn* kind niet op, ik smeeek het je.'

Plotseling voelde het alsof ik zou bezwijken onder het gewicht van alle blikken die op me waren gericht. Iedereen

behalve Adam keek me aan alsof ze wachtten op een of andere statement, een beslissing.

Ik duwde mijn vingers tegen mijn slapen en wreef eroverheen. 'Ik moet nadenken. Ik kan zo'n grote beslissing niet nu nemen. Alsjeblieft. Kun je dat begrijpen?'

Mijn moeder keek me aan, haar ogen zo triest dat het mijn hart brak. Ze beet warempel op haar lip om te voorkomen dat die trilde. Maar ze knikte. 'Oké,' zei ze. 'Je hebt toch nog een beetje tijd? Alsjeblieft ... Sluit ons alsjeblieft niet weer buiten, oké? Dat is het enige wat ik vraag. Het enige wat ik je smeeek. Laat ons van je houden.'

Laat ons van je houden. Was dat wat ik had gedaan? Hen van me wegduwen, hen weigeren toe te staan deze gevoelens te voelen? Ik draaide me naar Adam, die me inmiddels weer aankeek met omfloerste, donkere ogen. We hielden elkaars blik vanaf de overkant van de kamer vast en mijn binnenste voelde zwaar, strakgespannen. Ik kon nauwelijks ademen. Ik wilde hier niet over nadenken. Wilde dit niet doen. Ik wilde achterover gaan liggen en wachten tot dingen simpelweg zouden gebeuren. Ik had geen enkel verlangen om deze moeilijke keuzes te overwegen. Mijn leven begon als een gigantische mislukking te voelen. En er zouden gaandeweg nog meer mislukkingen volgen voordat ik de boel weer bijeen kon rapen, weer opnieuw kon beginnen, als ik de kracht al zal hebben om dat te doen.

Ik was uitgeput en had ernstig behoefte aan slaap. Al bijna een week lang had ik niet goed geslapen. Sinds ik had ontdekt dat ik zwanger was en de grote, heftige confrontatie met Adam. De dag dat hij hoorde van mijn kanker. Alles.

Morgen was het oudjaarsdag en ik wilde geen nieuw jaar verwelkomen dat vol zou zijn met verdriet, gebroken harten en spanning tussen Adam en mij.

Ik ging aan de bijrijderskant van zijn auto staan voordat ik bedacht dat het waarschijnlijk praktischer was om met Heath mee naar huis te rijden, aangezien ik nu bij hem woonde.

Tussen Heath en mij was spanning geweest voor deze grote ontploffing. Hij zette me al weken onder druk om het hen allemaal te vertellen. En ik had geweigerd. Ik had misbruik gemaakt van zijn loyaliteit om hem te laten zwijgen. Hij had te maken gekregen met Adam en mijn moeder, die van hem wilden weten wat er echt met me aan de hand was. Ik stond fors bij hem in het krijt voor dat alles.

Ik draaide me om en wilde naar Heaths auto lopen toen ik tegen werd gehouden door een hand op mijn bovenarm. Peter stond in de deuropening met zijn arm rond mijn moeders schouders en Heath stond zachtjes met haar te praten, terwijl zij in een prop tissues stond te sniffen.

Ik keerde me naar Adam toe. Zijn greep verstrakte kort en gleed toen over mijn arm. ‘Gaat het wel met je?’

Ik zuchtte en wendde mijn blik af. ‘Ik was pissig omdat je me hierheen had gebracht ... en dit allemaal had gepland.’ Ik slikte de brok in mijn keel weg. ‘Maar nu voelt het alsof er een enorm gewicht van mijn borst is getild.’

Hij knikte. ‘Het spijt me dat je het zo moeilijk had.’

Hij zei in ieder geval niet dat ik het verdiende. Ik gluurde naar zijn gezicht voordat mijn blik afdwaalde. Ik wist heel goed dat hij nog steeds boos op me was. Hij verborg zijn gevoelens zo goed dat er soms een verdwaalde blik, een kort aanspannen van zijn spieren in zijn gezicht of een zelfs nog kortere flikkering in zijn ogen voor nodig was om uit te vogelen wat er in zijn hoofd omging.

Ik wist dat ik hem verdriet had gedaan. We hadden elkaar verdriet gedaan. Heel veel. En ik zag nog veel meer pijn op ons pad voordat we het konden herstellen, als we dat ooit al konden. Nieuwe schuldgevoelens klauwden omhoog in mijn strot. Als hij zijn boosheid in een situatie als deze opzij kon zetten, kon ik dat ook.

Hij schraapte zijn keel. ‘Ik weet dat je moe bent, maar kunnen we morgen praten?’

Ik vroeg me af of hij iets nieuws te zeggen had. Zou het meer van hetzelfde zijn? Zou hij weer tegen me schreeuwen en erop staan dat ik abortus zou plegen? Vermoeidheid trok aan iedere millimeter van mijn lichaam, trok me naar beneden. Het enige wat ik op dit moment wilde was stoppen met ploeteren, stoppen met vechten. Ik merkte dat ik, ondanks alles, hem bij me wilde, dat hij me vasthield. Bijna vroeg ik hem of ik vanavond met hem mee kon gaan.

‘Ehm, ja, tuurlijk.’

‘Zal ik je voor het ontbijt ophalen?’

Ik had al een week niet ontbeten. Dat was het moment waarop ik me het misselijkst voelde. Maar ik wilde niet weer een discussie met hem beginnen. Hoezeer ik hem de afgelopen weken ook had geprobeerd te vermijden, ik leek zijn aanwezigheid nu net zo hard nodig te hebben als zuurstof. Ik zou wat van een geroosterde boterham kunnen knabbelen en wat sap kunnen drinken als dat inhield dat we wat tijd samen konden doorbrengen.

‘Ja, ik zie je wel een keer verschijnen.’

Hij boog om mijn wang te kussen. Toen hij naar me toe leunde, ving ik een vleug van zijn heerlijke geur op en mijn hart sloeg een slag over. Ik sloeg mijn armen rond zijn middel en trok hem dichterbij. Hij aarzelde, slechts voor een fractie van een seconde, maar ik merkte het. Zijn houding was stijf voordat hij zich ontspande. Zijn handen gleden over mijn rug omhoog, op mijn schouderbladen, gevolgd door de vrijwel onmerkbaar beweging van zijn hoofd, dat hij draaide om aan mijn haar te ruiken. Ik drukte mijn gezicht tegen zijn schouder en hij hield me vast. Ik sloot mijn ogen en genoot van die zilte oceaan-geur en de geur van een man. Ik ademde het in.

Het voelde goed, maar het was bijna net zo snel voorbij als dat het begon. Hij maakte zich van me los, eerst met een kleine ruk, toen langzaam, alsof hij zichzelf eraan moest herinneren niet te abrupt te bewegen, alsof hij een breekbare puppy of

kitten vasthield. Het deed lichamelijk pijn. Dat losmaken sneed als een mes door me heen, tot diep in mijn hart.

‘Adam ... het spijt me,’ fluisterde ik.

Hij bracht zijn hand omhoog en streelde mijn wang. ‘Mij ook.’

De blik die we in het geringe licht deelden liet mijn borst samenknijpen. Nieuwe tranen dreigden op te komen, ze brandden tegen de achterkant van mijn ogen.

Een *respawn* en een herkansing op dit moment zouden fantastisch zijn. Was het maar waar.

Was het maar waar dat ik terug kon naar die dag dat ik mijn toelatingsbrief van Hopkins had binnengekregen. Dat had ik *echt* beter kunnen aanpakken. Maar ik was zo opgegaan in dat heuglijke feit, die monumentale prestatie die mijn enige hoop en droom was geweest de afgelopen paar jaar. Een waarvan ik dacht vreselijk in gefaald te hebben toen ik zakte voor mijn toets.

Dat was het punt waarop we allebei waren begonnen met het maken van grote, stomme fouten.

Adam stopte een haarlok achter mijn oor. ‘We moeten stoppen dat steeds maar weer te zeggen, oké? Dat laten we achter ons. Geen verwijten, naar onszelf of anderszins, toch? Dat was tenslotte *jouw* regel.’

Ik lachte wrang. ‘Je bent nogal van de regels, of niet?’

‘Het hele leven draait om regels. Zelfs games hebben regels.’

Ik knikte. Dit was geen game, verre van. Ik opende mijn mond en bijna, *bijna* vroeg ik hem of ik met hem mee naar huis mocht vanavond. Ik wilde dat hij me vasthield. Ik wilde hem naast me voelen liggen, naar het vredige geluid van zijn ademhaling luisteren terwijl hij sliep. Het was veel te lang geleden. Veel te lang.

Maar ik was veel te bang dat hij nee zou zeggen, dus stiekem hoopte ik dat hij het zelf zou voorstellen.

‘Slaap lekker,’ zei hij op zachte toon.

Mijn ogen vielen dicht en mijn binnenste zakte naar beneden. Het was niet meer hetzelfde en zou lange tijd niet meer hetzelfde zijn, als dat ooit nog zou gebeuren. Er was iets behoedzaams of er ontbrak iets in zijn stem en de manier waarop hij naar me keek. En op dat moment wist ik precies wat het was ... Vertrouwen.

Hij vertrouwde me niet langer. En nee, ik vertrouwde hem ook niet volledig.

'Jij ook,' zei ik.

Hij liep met me mee naar Heaths jeep en opende het portier voor me. Voorheen zou hij erop hebben gestaan me naar huis te rijden, zelfs als hij wist dat Heath toch die kant op reed. Maar vanavond niet.

HOOFDSTUK 4

ADAM

NA WEER EEN LANGE EN SLAPELOZE NACHT REED IK OP DE AUTOMATISCHE PILOOT TERUG NAAR ORANGE. Waarschijnlijk kon ik het tripje inmiddels met mijn ogen dicht rijden. Deze route had ik echter nauwelijks gereden voordat ik met Emilia begon om te gaan.

Het was vroeg in de ochtend op oudjaarsdag en er was minder verkeer dan normaal. Mensen werkten vermoedelijk maar een halve dag - net als de werknemers die nog bij Draco aan het werk waren - en waren van plan hun vrije dagen met mooie en hoopvolle verwachtingen voor het nieuwe jaar door te brengen.

Ik vroeg me af hoe dat zou voelen, want hoe ik er ook naar keek, dit nieuwe jaar dat voor ons lag, zag er niet al te feestelijk uit. Emilia en ik spraken in ieder geval weer met elkaar, gelukkig. Maar onze wankele relatie stond op het punt geraakt te worden - heel, *heel* zwaar - door behoorlijk wat duistere shit. Voor ons viel er niet veel te vieren.

Ik stopte bij een nabijgelegen bakkerij om een paar dingen voor het ontbijt te kopen en ging haar toen bij Heath ophalen.

Ze opende de deur. Haar vreemde regenboogharen waren in

een paardenstaart bijeengebonden en door de opening van een donkerblauwe baseballpet met het logo van Draco gehaald. Ze droeg een wijde jeans en een spijkerjas. Haar mond krulde op in een flauw lachje.

‘Hoi,’ zei ze.

‘Hoi. Ik dacht dat we in het park konden ontbijten. En misschien wat praten?’

Ze trok zichtbaar wit weg bij het noemen van het ontbijt, zelfs haar perfect roze lippen waren bijna wit. Ze zag eruit alsof ze op het punt stond over mijn schoenen te kotsen. Haar lachje vervaagde echter niet en ze knikte zachtjes.

Terwijl we terug naar de auto liepen, legde ze haar koude hand in de mijne. Ik sloot mijn vingers rond die van haar, bijna zonder erbij na te denken. Ik zou boos op haar moeten zijn. Een deel van me eiste dat ik boos op haar bleef. Maar het overgrote deel zag haar voor wat ze was: verloren, alleen, net zo doods-bang als ik en de vrouw van wie ik meer hield dan wat dan ook in de wereld.

We reden naar een park in de buurt, met heuvels en grote bomen en wandelpaden. Een rij dennenbomen leidde langs een kilometerlang pad naar een semi-privéplek voor ons, waar we aan een lege picknicktafel plaatsnamen. Ze ging tegenover me zitten, haar gezicht steeds naar beneden gericht, terwijl ik de koffie en lekkernijen neerzette.

Ze gluurde naar de doos. ‘Ik hoop dat je niet beledigd bent als ik niets eet.’

‘Ik zal me niet beledigd voelen, maar ik denk dat je wel iets zou moeten eten. Je moet op krachten blijven.’

Haar wenkbrauw ging omhoog. ‘Dat kan ik vanmiddag doen, als mijn kracht niet tegelijk met mijn ontbijt omhoogkomt.’

Ik grimaste en pakte een van de bekers. ‘Nou, neem dan in ieder geval koffie.’

Ze keek naar de koffiebeker en wendde toen haar blik af. 'Beter van niet.'

Ik bevroor, hield mijn beker tot halverwege mijn mond. Ik wist wat ze met die drie woorden impliceerde en dat maakte me zowel woedend als schijtbang tegelijkertijd. Ik zette mijn beker neer, maar zei geen woord.

Ze keek naar me, niet verrast door mijn reactie. Ik zag nu waarschijnlijk net zo bleek als zij.

'Dus je hebt een beslissing genomen,' zei ik vlak, mijn stem zo dood als de rest van mij wat ik op dat moment voelde.

Ze keek weg, wiegde heen en weer op haar plek. Twee hardlopers kwamen langs, een beetje te dichtbij. Ik keek naar ze.

Ze schraapte haar keel in haar vuist en ademde diep in. 'Ik weet dat ik heb gezegd dat het mijn lichaam en mijn beslissing is. En dat is het ook, maar ... ik ga je niet buitensluiten.'

Ik vlocht mijn vingers ineen, voor me op de tafel, en bestudeerde ze in plaats van dat ik naar haar keek. 'Dus wat betekent dat?'

Ze draaide haar hoofd om me aan te kijken, maar zelfs met het gewicht van haar blik op mij keek ik niet op. 'Het betekent dat we erover praten. Op een normale, rustige manier. We doen wat ons al maanden niet lukt. *Communiceren*.'

Toen keek ik wel op en onze ogen ontmoetten elkaar. Het was krachtig, als een lichamelijke klap. Mijn borstkas voelde strakgespannen en ademen was moeilijk. Ik reikte naar haar en klemde mijn hand om haar smalle pols. 'Dankjewel.'

Ze glimlachte niet. 'Bedank me nog maar niet.'

Ik hield mijn adem in.

'Ik wil de zwangerschap voortzetten.'

Ik slikte een brok zo groot als een golfbal weg. 'Dus dat is het eind van het gesprek?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee. Het is het begin. Jij vertelt me wat jij wilt.'

Ik knipperde met mijn ogen. 'Ik wil *jou*. Ik wil je gezond. Ik

wil dat je de beste kans op overleving krijgt. Vijfentachtig procent is niet het meest fantastische percentage, maar het is in ieder geval beter dan ...'

Ze trok haar hand onder mijn greep vandaan. 'Nee, niet doen. Ga het niet over cijfers en percentages hebben. Vertel me wat je *voelt*. Vertel me wat je wilt.'

Gefrustreerd klemde ik mijn kaken op elkaar. 'Ik kan niet *niet* over die cijfers praten, Mia, oké? Alles in mijn leven draait om getallen en percentages. Alles. Het is mijn werk. Het is hoe mijn brein werkt.'

Ze ademde diep in en keek weg terwijl de lichte bries een paar plukken van haar lange, witte en veelkleurige haar te pakken kreeg, waardoor het rond haar schouders danste. 'We hebben het hier over een embryo. Een nieuw leven, een kleine jij en ik. Over acht maanden zal het een baby zijn, *onze* baby. Hoe voel je je daarover?'

Het enige gevoel dat ik in me had was een ijzige gevoelloosheid, een zekere doodsangst. 'Ik voel alleen maar een ijzingwekkende angst, om eerlijk te zijn. Ik kan je niet verliezen.'

Haar donkere wenkbrauwen schoven naar elkaar. 'Als we hier een eind aan maken, kan ik misschien nooit meer een ander kind krijgen. Misschien zul je nooit vader worden.'

Ik schudde mijn hoofd en keek in de verte. 'Om mee te beginnen, dat is voor mij nu niet het belangrijkste ...'

'Maar op een dag wel.'

'Misschien. Maar ik weet wat ik *nu* wil. Ik wil dat je weer gezond wordt. Ik wil dat je alles doet wat mogelijk is om hier-tegen te vechten.'

Emilia knipperde met haar ogen. 'Oké, en wat was het andere?'

'Het andere is dat er meer dan één manier is om ouders te worden. Als en wanneer dat belangrijk voor me wordt, zijn er andere manieren.'

'Voor *jou* misschien, maar voor mij niet. Er bestaat een grote

kans dat de chemo mijn lichaam in een permanente, vroege menopauze brengt.’

Ik schoof heen en weer op de harde bank. ‘Ik heb hier gisteren de hele dag research naar gedaan. Je kunt geen eitjes laten weghalen vanwege de hormonen die daarvoor nodig zijn en de timing, maar je kunt wel een deel van het eierstokweefsel laten invriezen ...’

Ze keek niet naar me. Haar gezicht was uitdrukkingloos, alsof ze hier heel ver vandaan was.

‘Mia ...’ Ik schudde aan haar hand. Ze keek naar me op, keek dwars door me heen.

‘Je vertelt me niets wat ik zelf niet op Google kan vinden of wat mijn arts me niet kan vertellen. Je vertelt me niet wat alleen jij me kunt vertellen.’

‘Ik kan je niet vertellen wat je wilt horen. Dat ik blij ben dat je zwanger bent. Dat ben ik niet.’

Langzaam liet ze haar adem ontsnappen, duidelijk gefrustreerd. ‘Ik wil niet dat je zegt wat ik wil horen. Ik wil weten wat je *voelt*. Wat voel je?’

Ik was even stil, keek weg en bestudeerde de lange ochtend-
schaduwen die we op het pad achter ons maakten. Ik schraapte mijn keel om de plotselinge benauwdheid weg te krijgen. ‘Ik ben bang.’

Ze gaf een kort knikje. ‘En?’

‘Dat is het enige wat er is. Angst. Ik hou van je en ik wil dat je dit overleeft. Ik wil dat je alle kansen grijpt om dat voor elkaar te krijgen.’

‘En ... hoe zit het met de baby?’

‘Het is geen baby.’

‘Over acht maanden ...’

‘Over acht maanden zul je, als ik er iets over te zeggen heb, klaar zijn met je chemotherapie en kankervrij zijn verklaard en kan ik eindelijk weer ademhalen.’

Ze fronste. ‘Ik heb nooit veel familieleden gehad. Het was

altijd alleen mam en ik. Ik wilde broers en zussen om mee op te groeien, of zelfs maar neven en nichten en ooms en tantes. Ik had mijn oma en eens in de zoveel tijd zagen we haar, maar ... ik heb altijd een gezin gewild. Ik dacht dat nadat ik arts zou zijn geworden ik misschien een kind kon krijgen ...'

'Jij en ik kunnen een gezin vormen. We hebben elkaar.'

Haar hand kwam omhoog en wreef over haar voorhoofd.
'Op een dag zul je meer willen.'

'Dit is niet op een dag, dit is nu.'

Ze keek naar me op, een wanhopige blik in haar ogen. 'Op een dag zal ik meer nodig hebben. En dit is mijn enige kans.'

'We zijn nog hartstikke jong. We zouden niet nu al met dit soort shit te kampen moeten krijgen, maar dat is wel het geval. Het leven is niet eerlijk.'

'Adam,' zei ze zachtjes en haar stem trilde bij de tweede lettergreep van mijn naam. Ik wachtte tot ze zichzelf had herpakt en haar keel schraapte. 'Er bestaat nog altijd een kans dat ik het niet red. als dat zo is, zou je in ieder geval de baby hebben ... *Ons* kind.'

Mijn hand balde zich op de tafel voor me tot een vuist. 'Ik ga daar niet op reageren, want dat is *geen* optie. Ik ga je moeders woorden hier gebruiken. Offer jezelf alsjeblieft niet op. Je hebt zoveel om voor te leven. Geneeskunde in de herfst ...'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik ga geen geneeskunde studeren.'

Ik verstijfde, uitermate gefrustreerd nu. 'Hou op. Geef je je droom op? Je laat de kanker nu al winnen.'

'Ik wil leven. Ik geef het niet op.'

Ik ademde diep in en liet de lucht langzaam ontsnappen. Er was geen mogelijkheid haar nu te manipuleren. Als ik dat zelfs maar zou proberen, zou de deur met een rotgang dichtgesmeten en vergrendeld worden en de kwetsbare opening die we tussen ons hadden bereikt, voorgoed verdwenen zijn. Ik had inmiddels geleerd dat haar manipuleren om mijn zin te krijgen het alleen maar erger maakte. Ik had het in het verleden vreselijk verkloot,